

Από τούς χρόνους τῆς ἀρχαιότητας ἡ βασκανία ταυτίστηκε μ' αὐτό πού σήμερα ἀποκαλοῦμε μάτιασμα. Σήμερα μάλιστα ὅταν ἀκοῦμε τήν λέξη βασκανία ἀμέσως ἐννοοῦμε μόνο τό μάτιασμα καί τίποτα ἄλλο. Γι' αὐτό θά πρέπει νά κάνουμε μιά διάκριση ἀνάμεσα στήν βασκανία καί στό μάτιασμα.

- **Η Βασκανία** εἶναι κάτι τό ἀσυνήθιστο! Κάτι τό φοβερό, τό ἀνυπόφορο, τό ...σατανικό!!
- **Μάτιασμα** εἶναι μιά παλιά πρόληψη καί δεισιδαιμονία ὅτι ὁ κακός μέ τό βλέμμα του μπορεῖ νά βλάψει ἐκεῖνον πού φθονεῖ.

Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία ἔχει εὐχές πού κάνουν λόγο γιά «βάσκανον ὀφθαλμόν». Ἡ φράση «βάσκανος ὀφθαλμός» προέρχεται ἀπό τήν Ἀγία Γραφή καί σημαίνει τόν φθονερό ἄνθρωπο, τόν κακό, τόν ἀνελεήμονα, τόν ἀσπλαχνό, ἐνῶ τό ἀντίθετο, «καλό μάτι», σημαίνει τόν καλό ἄνθρωπο, τόν εὔσπλαχνο, τόν ψυχόπονο.

Δέν εἶναι, λοιπόν, ἡ βασκανία μιά ἀπλή ἐνέργεια τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλά εἶναι ἔνα πάθος φοβερό. Πίσω δέ ἀπό ἔνα πάθος, κρύβεται πάντοτε ἔνας δαίμονας κατά τόν ἄγιο Νεκτάριο καί τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐδῶ, λοιπόν, οἱ Ἅγιοι μᾶς λέγουν ὅτι ὑπάρχει ὁ «βάσκανος δαίμονας».

ΜΑΤΙΑΣΜΑ

Οπως προαναφέραμε ὑπάρχει διαφορά μεταξύ βασκανίας καί ματιάσματος. Ἡ διαφορά αὐτή φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἐνῷ ἔχει συντάξει εὐχές εἰδικές γιά τήν περίπτωση τῆς βασκανίας, δέν παραδέχεται, ἀπορρίπτει τό μάτιασμα. Πρόκειται γιά μιά παλιά πρόληψη καί δεισιδαιμονία ὅτι ὁ κακός μέ τό βλέμμα του καί μόνο, ἀκόμα καί ἐξ ἀποστάσεως, ἐξ αἰτίας κάποιας μαγικῆς ἐπιδράσεως, μπορεῖ νά βλάψει τόν φθονούμενο. Ἡ Ἐκκλησία δέν δέχεται ὅτι ἡ ἀπλή ματιά ἐνός ἄνθρωπου μπορεῖ ἀπό ἀπόσταση νά προκαλέσει μέ μαγικό τρόπο κακό σέ κάποιον ἄλλο.

Ἐννοεῖται ὅτι, ὁ φθονερός ἄνθρωπος ὅταν δεῖ τό θύμα τοῦ καί τό φθονήσει, αὐτό εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ πού μπορεῖ νά ἀκολουθήσει. Ἐπομένως αὐτή ἡ φθονερή ματιά, εἶναι ἀπό ὅλους ἀνεπιθύμητη.

Ποιούς ἀνθρώπους ὅμως πιάνει ἡ Βασκανία;

Γιά τόν Ἀββά Ήσαΐα, εὔκολα θύματα τῆς βασκανίας εἶναι γενικῶς οἱ ἄνθρωποι, πού κρύβουν μέσα τους ὡραιοπάθεια, φιλαυτία, ὑπερηφάνεια, ἐγωκεντρισμό, κενοδοξία, ἐπιδειξιομανία καί γενικά μέσα στήν καρδιά τους κυριαρχεῖ μεγάλος ἐγωισμός καί μεγάλη ιδέα γιά τόν ἑαυτό τους. Ὄλα αὐτά τά πάθη τῆς ψυχῆς τά ἐκμεταλλεύεται ὁ βάσκανος δαίμονας καί δημιουργεῖ στόν ἄνθρωπο ψυχοσωματικές ἀνωμαλίες.

Μέσα προστασίας ἀπό τήν βασκανία.

Νά ἐφαρμόζουμε καί νά ἀκολουθοῦμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ στήν ζωή μας, νά ἐκκλησιαζόμαστε τακτικά, ή θερμή προσευχή καί ἡ νηστεία, νά ἔξομολογούμαστε καί νά κοινωνοῦμε συχνά. Τότε βεβαίως κανένα κακό, καμία ἐπιβουλή, καμία βασκανία δέν μπορεῖ νά μᾶς βλάψει,

Πολλοί ἄνθρωποι ἐπινόησαν κατά τῆς βασκανίας διάφορα μέσα, ὅπως τά φυλαχτά, γιά νά τά φορᾶνε ὅσοι βασκαίνονται. ὅλα αὐτά προϋποθέτουν μιά μαγική ἀντίληψη λειτουργίας καί προστασίας, τελείως ἀντιχριστιανική. Οἱ χριστιανοί δέν ἐπιτρέπεται νά χρησιμοποιοῦν τέτοια φυλαχτά.

Ὑπάρχουν βέβαια τά χριστιανικά φυλαχτά τῆς Ἐκκλησίας, τά ὅποια μποροῦν καί πρέπει νά μεταχειρίζονται οἱ πιστοί. Τό καλύτερο φυλαχτό εἶναι ὁ Σταυρός, πού πρέπει νά φορᾶνε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, γιατί οἱ δαίμονες φοβοῦνται τήν δύναμή του.

ΞΕΜΑΤΙΑΣΜΑ

Ἐ φόσον ἡ Ἐκκλησία μας ἀπορρίπτει τό μάτιασμα, ἀπορρίπτει ἐπομένως καί τό λεγόμενο ξεμάτιασμα, πού γίνεται ἀπό λαϊκούς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐμπειρικά τό μαθαίνουν ἀπό ἄλλους καί ἐμπειρικά τό ἐφαρμόζουν καί κανείς δέν γνωρίζει τό «πῶς» καί ὁ «γιατί». Ό Χριστιανός δέν πρέπει ποτέ νά ξεματιάζει ἢ νά ξεματιάζεται

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

Σήμερα γίνεται πολύς λόγος γιά τούς ἐξορκισμούς. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει ὅσους ἔχουν ἀνάγκη τῶν ἐξορκισμῶν ὡς ἀσθενεῖς. Όμως ἡ Ἐκκλησία τόν ἀσθενή δέν τόν ἀντιμετωπίζει μονομερῶς, δηλ. δέν διαβάζει μόνο εὐχές γιά τό σῶμα, ἀλλά συγχρόνως διαβάζει εὐχές καί γιά τήν ψυχή.

Οἱ εὐχές τῶν ἐξορκισμῶν εἶναι εὐχές εἰδικές πού διαβάζονται σ' ἐκείνους πού εἶναι δαιμονισμένοι, καί γενικά σ' ἐκείνους πού βρίσκονται κάτω ἀπό τήν κυριαρχία, τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἐξορκισμοί δέν διαβάζονται εὐκαίρως ἀκαίρως, ἀλλά μόνον κατόπιν προσεκτικοῦ ἐλέγχου ἐκείνου πού τούς ζητᾶ ἢ πού ζητοῦν ἄλλοι γιά κάποιον συγγενή ἢ φίλο τους.

Γι' αὐτό, ἃς προσέξουμε. Ό Χριστιανός ποτέ δέν καταφεύγει στά ξόρκια, ὅτιδήποτε καί ἄν λέγουν οἱ ἐξορκίστριες. Ό πιστός καταφεύγει μόνον στόν Θεό καί στήν Ἐκκλησία του, πού τοῦ δίνει τήν δύναμη «πατεῖν ἐπάνω ὅφεων καί σκορπίων καί ἐπὶ πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ». (Ἀκγ', 19)